

TÖRETLEN SZELLEM

írta: Jennifer Heddle
illusztrálta: Magali Villeneuve
fordította: Vladek

– Most már tényleg mennünk kell, Felség. – A zavaróan vonzó zeltron zenekar által játszott zene majdnem elnyomta Gorhan hangját, de még ha Leia nem is hallotta volna őt, akkor is elég lett volna csak a férfi napbarnított arcán lévő kifejezést szemügyre vennie ahhoz, hogy értse annak mondanivalóját.

A fiatal Organa szenátor ismét az időkijelzőre pillantott, miközben a gyomrát emésztő fájdalom egyre csak rosszabbodott.

– Rafe Ballon az egyik legmegbízhatóbb ügynökünk. – *És apám egyik barátja*, tett hozzá némán. Nem mintha ettől különleges bánásmódban részesült volna. – Mivel nincs itt, az azt jelenti, hogy történt vele valami. Nem várhatunk még néhány percet?

Gorhannek kényelmetlen volt erre válaszolnia, de mégis elszánta rá magát. Elhatározta, hogy közli a nővel a rossz hírt, még akkor is, ha az nem fog tetszeni neki. Végül is, ezért tartotta a férfit maga mellett. Ezért, na meg azért is, mert gyakorlatilag akkora volt, mint egy vuki.

– Attól tartok, nem várhatunk tovább, hercegnő – mondta. – Már így is túl sokat időztünk itt. Ha valaki, megtudja, hogy itt van...

– Tudom, tudom – rázta meg a fejét Leia. Egyáltalán nem kellene ebben a rendszerben lennie; a hajója hivatalos repülési tervében csupán egy a Duróra történő diplomata látogatás szerepelt, a Quellorra való kitérőjüket pedig titokban tartották. Álnéven és egy képzeletbeli rakománnyal szálltak le ide. Az ehhez hasonló, magányos küldetések még mindig újdonságnak számítottak a számára. A terv az volt, hogy csak addig maradnak a bolygón, amíg nem találkoznak Rafe-fel, aki átadja neki a megszerzett taktikai információkat. Ettől tovább időzni, különösen egy még tapasztalatlan személy számára igen veszélyes dolog volt. Gorhannek igaza volt.

De ez még nem jelentette azt, hogy az igazságnak a kedvére valónak is kell lennie.

– Hát legyen – mondta, és próbált nem úgy hangzani, mint egy duzzogó kamasz – még akkor sem, ha az is volt. Megragadta fakókék öltözetének csuklyáját, és a fejébe húzta. – Menjünk.

Kiléptek a kantinból és elindultak Quellor City tekergőző utcáin át az űrkikötő irányába. Gorhan haladt az élen elővigyázatosan, faltól falig pásztázva maga előtt az utcát. Precíz mozgatai és robusztus testfelépítése erős ellentétben álltak egymással. Már csak perceik voltak hátra alkonyatig; az éjszaka kezdett rátelepedni a város díszes épületeire. A kellemes levegő édes volt a katella virágok illatától, melyekről híres volt ez a régió. Annak ellenére, hogy a Birodalom jelenléte nyomasztó ködként lebegett a terület felett, a könyék kellemesnek hatott. Egy pillanatra Leia azt kívánta, bárcsak egyszerűen csak átadhatná magát a környezet csodálatának.

De csak egy pillanatra. Leia ugyanis nem hitt a kívánságokban.

Hirtelen furcsa érzés kerítette hatalmába. Megpördült, mire egy kéz ragadt meg a felkarját. Gorhan pisztolya már az idegen arcában volt, amikor mindkettejükbe belehasított a felisme-

Töretlen szellem

rés, hogy Rafe áll előttük. A férfi az egyik lakóépület kapualjában lapult, és kabátja gallérját felhajtotta, hogy amennyire csak lehet, elrejtse az arcát.

Gorhan elmormolt egy szitkot, és lejjebb eresztette a fegyverét.

– Rafe! – mondta Leia. – Mi a...

– Hercegnő. – Rafe szürke szemei egyik faltól a másikig cikáztak; az alacsony, vékony férfi olyan ideges volt, mint amilyennek Leia még sohasem látta. – Toggan moff a nyomomban van. Valahogy rájött, hogy én voltam az, aki betört a rendszerébe. – Remegő kézzel egy adatkockát nyújtott feléje. – Ezen van minden információ, amit összegyűjtöttem. Csapatmozgások menetrendje, biztonsági protokollok, minden, amit erről a szektorról csak tudnia kell. Vegye el, és menjen.

– De magával mi lesz? – ellenkezett Leia. – Ha elkapják, megölik magát. – *Vagy rosszabb*, gondolta émelegve.

– Már úgy is halott vagyok. – vont vállat Rafe, Leia azonban átlátott nemtörődömségének álarcán. – Leia – mondta ezúttal jóval komolyabb hangon, amitől nőnek hirtelen bevillant egy emlék az édesapja dolgozószobájában vele lefolytatott, stratégiáról szóló beszélgetésről, ami alatt a férfi tekintete minden pohárnyi brandy után egyre komorabbá vált. – Mindig is tudtam, hogy fennáll ez az eshetőség is. Fogja a kockát, miattam pedig ne aggódjon.

Leia elméje zakatolt, lévén, hogy képtelen volt elfogadni a férfi szavait.

– Ne legyen nevetséges. Maga is velünk jön.

– Felség – kezdte Rafe és Gorhan egyszerre. Gorhan ellenségesen meredt az apró, vézna Rafe-re, aki ettől inkább csöndben maradt. – Nem vihetjük őt magunkkal a fedélzetre – folytatta Gorhan. – Ha tudják, hogy a lázadásnak dolgozik, és kapcsolatba tudják hozni önnel... Túl nagy lenne a kockázat.

Leia tudta, hogy a józan ész ismét a kísérője érvei mellet szólt, azonban ezúttal nem hagyhatta rábeszélni magát. Nem, amikor Rafe a halál ígéretével a szemében tekintett rá.

– Tisztában vagyok a kockázattal – mondta, próbálva elövenni a leguralkodóibb hangnemét. – Az egész életem a kockázatról szól. Nem fogok hagyni szükségtelenül meghalni valakit. – Édesapja barátjára pillantott, majd megerősítésképp elismételte: – Maga is velünk jön.

A szeme sarkából látta, amint Gorhan a fejét rázza, de nem foglalkozott vele. Tekintetét továbbra is Rafe-re szegezte.

A kém nehézkesen nyelt egyet, majd felsóhajtott.

– Köszönöm – suttogta. – De ha csak bármi is arra utalna, hogy valami nincs rendjén...

– Akár be is fejezhetnék a csevegést, és elindulhatnánk – mondta Leia. Miközben a három lázadó a *Constant Spirit* felé tartott, egyikük sem fordított figyelmet a kateela virágok illatára, vagy éjszakai égbolton feltűnedező csillagokra.

A fedélzeten tartózkodók mindegyikén eluralkodó idegesség ellenére a *Constant Spirit*nek különösebb nehézségek nélkül sikerült maga mögött hagynia a légkört. Leia a könnyű teherhajó pilótafülkéjében ült pilótája és navigátora társaságában. Félve bár, de már kezdett bízni abban a halovány reményben, hogy ugyanolyan feltűnésmentesen távozhatnak a bolygóról, mint ahogyan megérkeztek.

De nem sokkal azután, hogy átléptek az atmoszférából az űr vákuumába, megszólaltak a hajó vészhelyzeti riasztói. *Tudhattam volna, hogy nem ússzuk meg ilyen könnyen*, gondolta Leia.

– Egy birodalmi vámhajó közeledik – jelentette Minna, a pilóta. – Egyenesen felénk tart. Legalább a moffnak nem volt elég ideje több hajót küldeni mellé. Még.

– Lássuk, mit akarnak – mondta Leia.

Minna bólintott, és egy pillanattal később egy férfi katonás hangja töltötte be a kabint.

Töretlen szellem

– Figyelem, *Constant Spirit*, itt Task kapitány beszél a *Gatekeeper* fedélzetéről. Egy ismert kém utazik önökkel. Adják őt át nekünk, és megkíméljük a hajójukat.

Hát jó. Fiatal volt, de ostoba nem.

– Attól tartok, fogalmunk sincs, hogy miről beszél, kapitány – válaszolta Leia olyan nyugodt hangon, amennyire csak képes volt. A szíve hevesen kalapált a mellkasában. – Csillám-selyem kereskedők vagyunk, és épp most szállítottunk le egy rakományt az egyik régi ügyfelünknek a fővárosba.

– Akárhik legyenek is maguk, összejátszanak a lázadókkal – mondta Task. Leia legalább egy aprócska megkönnyebbülést érzett, amiért nem derült fény a kilétére. A hamis személyazonosságainak biztos sikerült átmenniük az ellenőrzéseken. – Ha nem adják át nekünk Rafe Ballont, tüzet nyitunk. Egy perc gondolkodási időt kapnak. – A kapcsolat megszakadt.

Rafe jelent meg a pilótafülke ajtajában.

– Hadd adjam fel magam – mondta. – Nem engedheti, hogy egyetlen személy miatt veszélybe kerüljön küldetés... arról nem is beszélve, hogy maguk mekkora veszélybe kerülhetnek.

– Minna, kezdj kitérőmanőverbe – mondta Leia hátra sem nézve. – Youk, mennyi idő, amíg fénysebességre ugorhatunk?

– Hat perc, Felség – pillantott a mon calamari navigátor a képernyőre.

Vagyis öt perccel több, mint kellene.

– Gorhan – szólt bele a adóvevőbe.

– Már a helyemen vagyok, Felség.

Helyes. A Constant Spiritnek csupán egyetlen ágyúja van, azonban az mellettünk szól, hogy csak egy békés kereskedőhajónak tűnik. Gorhan pedig képes kihozni belőle a legtöbbet.

– A jellemre tüzeljen. Mindenki más álljon készenlétben.

– Sose kellett volna a fedélzetre lépnem – mondta Rafe, tenyerével a válaszfalra csapva csaldottságában.

– Talán jobb lesz, ha inkább leül – mondta neki Leia. Amint a szavak elhagyták a száját, a hajó megdőlt, és meredek szögben emelkedni kezdett. Rafe megingott, és előre nyújtotta a kezeit megakadályozva, hogy lefejelje a pilótafülke szemközti válaszfalát.

– Ahogy az imént mondtam – morogta Leia. A hajó ismét megrázkódott, ezúttal egy lézertalálattól, amitől hátrabicsaklott a feje. Rafe bevágta magát a mellette lévő székbe, majd sietve becsatolta magát.

– Hogy állunk? – kérdezte Leia Minnát.

– Még tartjuk magunkat, de nem tudom, hogy az elhárítópajzsok meddig képesek ellenállni a támadásnak. – Mintha csak ez lett volna a jel, a gép baljóslatúan megrázkódott. Miközben Minna a műszerekre pillantott, kisimított egy göndör hajtincset az arcából. – Pont, amitől tartottunk; a pajzsok rohamosan gyengülnek – fintorodott el. – Már ötven százalékra estek.

– Gorhan? – kérdezte Leia.

– Teszem, amit csak tudok – válaszolta a másik. – Úgy tűnik, a pajzsaik sokkal ellenállóbbak, mint azt gondoltam.

– Hát persze, hogy azok – mondta halkán Leia. – Hogy haladnak azok a számítások?

– Még mindig kell nekik öt perc, Fel... – a mondatot kiáltással akasztotta meg, amikor a hajó ismét megrázkódott. – Elnézést kérek.

– Semmi baj, Youk – felelte Leia, próbálván nyugodtnak hangzani. – Tudom, hogy megtesz minden magától telhetőt. – A hangja nyugodtságának ellenére a fejében egymást kergették a gondolatok. Ha elbukja ezt a küldetést, az nem csak rá vetne rossz fényt, hanem az apjára is. Elhatározta, hogy nem fogja engedni, hogy ilyesmi megtörténjen.

De nem mintha ez bármit is számítana, ha végül belehal a küldetésbe.

– Épp most vittem be egy szép találatot! – kiáltotta Gorhan. – Szökés közben még elkaphatjuk őket!

Töretlen szellem

Leia elfintorodott. Valóban komoly bajban lehetnek, ha Gorhan elkezdte játszani az optimistát.

A burkolatot ért következő találatkor Minna elkáromkodta magát.

– A pajzsoknak annyi! – kiáltotta. – Megteszem, amit csak tudok, viszont ha nem történik valami, de nagyon gyorsan... – A hajó megint erősen megrázkódott, a pilóta pedig minden tőle telhetett megrett, hogy továbbra is kitérjen a másik, nagyobb jármű elől.

Leia Rafe-re pillantott azzal a szándékkal, hogy tanácsot kérjen tőle, a férfi azonban gyorsan és hangosan kapkodott levegő után, mintha csak pánikroham tört volna rá. Visszanézett a nőre, aki gyötrődést vélt felfedezni a szemeiben.

– Nem csinálhatom ezt tovább – mondta Rafe. Kicsatolta az ülésének biztonsági hevedereit, és kirohant a pilótafülkéből.

– Mégis hová megy? Rafe! – Leia fontolóra vette, hogy utána megy, de aztán a hajó újra megrázkódott, és inkább ülve maradt. Majd később foglal kozik a férfival.

Újabb találat, felvisítő szirénák.

– Ez a találat magával vitte a hiperhajtóművet – mondta Youk félelemtől terhes hangon. – És hatástalanította az alluviális csillapítókat is.

Egy tátongó lyuk nyílt Leia gyomrában.

– Azt hiszem, bajban vagyunk. – Beharapta az alsó ajkát és azon tűnődött, hogy vajon az édesapja mit tenne ebben a helyzetben. Legelőször is nem keveredett volna bele, nagy valószínűséggel. – Egyelőre csak próbálja meg le hagyni őket, amennyire csak lehet, Minna. És Gorhan, tartsa továbbra is tűz alatt őket. – *Én pedig megpróbálok előrukkolni valami zseniális ötlettel.*

Töretlen szellem

– Azt hiszem, most végre kiderül mennyire is vagyok jó – mondta Minna. Olyan szorosan markolta a botkormányt, hogy barnás árnyalatú bőre kifehéredett a bütyköknél. Leia előre nyúlt, hogy megszorítsa a másik nő vállát.

– Szenátor, valami történik... Elvesztettük a mentőkabinunkat – mondta Minna zavarodottan. – Magától indult útnak. Youk, ellenőrizd, nem üzemzavar volt-e az oka.

A mon calamari megnyomott néhány gombot.

– Nem, nem úgy tűnik.

– Rafe – sóhajtott Leia. – Csak ő lehetett. De mégis mit akarhat? Feladni magát?

Néhány pillanattal később a mentőkabin megjelent a látóterükben, és egyenesen a birodalmi hajó – egészen pontosan a *Gatekeeper* hídjá – felé tartott, és mialatt vártak, semmi jelét nem látták annak, hogy változtatni akarna az irányán.

– Ezt nem hiszem el. Bele fog ütközni – mondta Minna elakadó lélegzettel.

– Tudunk kapcsolatot létesíteni a kabinnal? – kérdezte Leia.

– Próbálok, de nem válaszol – közölte Youk.

Leia felnyögött. Hogy magyarázza majd ezt meg az apjának?

– Ez a legörültebb terv, amit valaha láttam, de ha működik, azzal megmentheti az irhánkat – hallatszott Gorhan hangja.

A pilótafülkében mindenki lélegzetvisszafojtva figyelte a másik hajó felé száguldó mentőkabint. A *Gatekeeper* minden figyelmét a nagyobb zsákmányra összpontosította, nem is foglalkozva a kabinnal egészen addig, amíg már túl később nem volt. A hajó fordulni kezdett, és tüzet nyitott rá az elsődleges ágyúiból, ám kétségbeesett próbálkozásai hiábavalónak bizonyultak. Rafe mentőkabinja eredményesen célba talált, látványos tűzforgatagba borítva az ellenséges hajót.

Akár egy halotti máglya, gondolta Leia.

A teljesen megbénult *Gatekeeper* céltalanul sodródott oldalirányba, szinte már százalmas látványt nyújtva, ahogy kísértethajó módjára lebegett az űrben. De csakis egyetlen olyan elvesztett lélek volt, amit Leia gyászolni volt.

Gorhan jelent meg a pilótafülke ajtajában, termetével elállva a beáradó fény útját.

– Ha maradtak is túlélők azon a hajón, kisebb gondjuk is nagyobb lesz annál, mint hogy most velünk foglalkozzanak. Rafe adósai lettünk.

– Igen – válaszolt Leia mogorva hangon.

Behunyta a szemét és mindent elkövetett, hogy visszafojtsa a rátörő sírást. Nem engedhete, hogy a legénysége így lássa őt, olyannak, akár egy elveszett gyerek.

Egy hosszúnak tűnő pillanat után Minna megköszönte a torkát.

– Mik a parancsai, szenátor?

– Vigyen minket a legközelebbi megszállatlan bolygóra – mondta Leia megviselten. – Szükségünk lesz alkatrészekre vagy egy fuvarra.

– Igenis, Felség.

A *Constant Spirit* legénysége némaságba burkolózott az út hátralevő részében.

Leia azután számolt be az apjának a történetekről, hogy visszatért az Alderaanra, személyesen akarva közölni vele a híreket. Az elegáns, hatalmas irodában ült, ahol oly sok időt töltött felnőtté válása során, mialatt Leia nehézkesen, vontatottan ecsetelte a nemrég történt eseményeket. Arra számított, hogy Bail Organa dühös lesz, esetleg csalódott, de ehelyett csak szomorúságot látott rajta.

– Annyira sajnálom – mondta Leia, nem először azóta, hogy helyet foglalt. – Nem tehetek róla, de úgy érzem, hogy mindez az én hibám.

– Rafe tisztában volt vele, hogy mekkora kockázatot vállal a küldetéssel – felelte az apja. Az ablak előtt állt, háttal a lányának, miközben tekintetét a hegyeken és az előttük elterülő, világoskék színben játszó tó napfényben ragyogó víztükcrén nyugtatta. – Felkészült rá, hogy az életét adja a Szövetségért. Egy férfi számára akadnak szörnyűbb módok is a halálra.

– De nem is kellett volna meghalnia – mondta Leia csökönyösen. Az arca megrándult, amikor ráébredt, hogy még a saját fülei számára is milyen gyerekesnek tűnik a hangja.

– Valóban nem? – fordult felé az apja. – Minek kellett volna máshogy történnie? – kérdezte a vártnál sokkalta szelídebb hangon. – Mi más tehetett volna még, amivel megmenthette volna mind a információt, mind pedig a legénység többi tagjának életét is?

– Nem tudom – válaszolta Leia, előre hajtva a fejét. – De kellett lennie rá valami módnak. Nem gondolkodtam elég gyorsan...

– Nem menthetsz meg mindenkit, Leia – mondta Bail. Leült a vele szemközti díványra, és megfogta a kezét. – Az érzelmeid tesznek téged azzá, aki vagy, a háború azonban áldozatokkal jár. Olyan áldozatokkal, amelyet mindnyájunknak meg kell hoznia. – Megszorította a kezét. – Nem menthetsz meg mindenkit – ismételte.

Leia is megszorította az övét, és hálás volt neki, hogy ott volt mellett. A meleg, ismerős érintés a bőrén biztonságot nyújtott a számára.

– Talán nem menthetek meg mindenkit – ismerte el –, de ez m nem jelenti azt, hogy nem is próbálhatom meg. – Kihívóan felszegte az állát.

Édesapjának szemeiben kétség csillogott, azonban mégis elmosolygott.

– Nem is te lennél, ha nem ezt mondtad volna.

Tovább ültek együtt, egészen addig, míg az egyik szolgáló be nem jelentette, hogy a vacsora tálalva van, beharangozva ezzel a nap végét. De mindig lesz egy újabb holnap. 🗡️